எல்லாவற்றிலும் – – – – இறைவனைக் காணல்

ஸ்ரீ விவேகாநந்த சுவாமிகள்

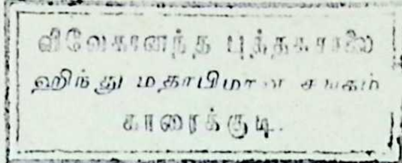
அருளியது

(ஞானயோகம் என்ற நூலின் ஓர் அத்தியாயம்)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,
சென்னை
1929

 [விலை அணு 2

எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காணல்

வாழ்நாளிற் பெரும்பாகம் துக்கம் செறிந்த தாய்த்தான் இருக்க இயலும் என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டோம். அவைகள், துன்புறுத்தாவண்ணம் எவ்வகையில் தடுக்க முயன்றாலும் வந்தேதீரும் என்பதை நாம் அறிவோம். இம்மட்டோ! அத்துன்பங்கள், அளவுகடந்த பாரமுள்ளன எனவும் நமக்குப் புலப்படுகின்றது. அவைகளை ஒழிக்க நாம் பல காலமாய்ப் போராடி வருகிறோம். இருந்தும் அவை ஒழிந்த பாடில்லை. சில பரிகாரங்களால் அவற்றிற் சிலவற்றைப் போக்கியவுடனே, முன்னிலும் கடுந் துன்பங்கள் பல புதிது புதிதாய்த்தோன்றி, நம்மை வருத்தச் சூழ்கின்றன. இது நமது அனுபவமாகும். இறைவன் வழிபாடொன்றே இத்துன்பங்களை ஒழித்தற்கு ஏற்ற வழியென எல்லா மதங்களும் கூறுகின்றன. இவ்வழியிற் செல்லாமல் 'உலகம் எப்படி இருக்கிறதோ அந்தப்படியே அதனை மதித்து நடந்துகொள்க' என்று சில உலகியலறிஞர் கூறுகிறபடி நடப்போமானால், அதனால் நமக்கு விளைவது அத்யந்த துக்கமே தவிர, வேறன்று என எல்லா மதங்களும் கூறுகின்றன. மேலும், அம் மதங்கள் பலவும் இவ்வுலகத்திற்

கப்பால் ஏதோ ஒன்றுளது என்று உறுதிப்படுத்து கின்றன. நாம் பார்க்கும் இந்த உலகம்—ஐம்புலன் களால் கவரப்பட்ட இந்த உலகம்—அதன் சிறியதொரு பாகமேயாகும். இவ்வுலகம், அதன் மேற்பரப்பில் காணப்படும் காட்சியேயாம். மேற்பரப்பை யகற்றிச் சிறிது ஆழ நோக்கின், (காணப்படும்) இவ்வுலகத்திற்கு எட்டாததும் வேறானதும் அளவு கடந்ததுமான பொருளொன்று உண்டு என்பது புலப்படும். அது, துன்ப மற்றதாய் இன்ப வடிவினதாய்த் திகழும் பான்மையது. அத்தகைய பொருளை, சிலர் சிவ னென்றும், வேறு சிலர் திருமாலென்றும், சிலர் அல்லா என்றும், சிலர் யாகோப் என்றும், சிலர் யோவான் என்றும் வெவ்வேறு பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். அதனையே பிரம்மம் என்று வேதாந்தி பகர்கின்றான்.

இப்படி மதங்கள் கூறுவதிலிருந்து நமக்கு முத லில் தோன்றுவது நமது வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட வேண்டுமென்பதேயாகும். உலகவாழ்க்கையில் செறிந் துள்ள துன்பங்கள் என்னும் நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்ன என்னும் கேள்விக்கு “இவ்வாழ்வையே விட்டுவிடு” என்னும் விடையை, எல்லா மதங்களும் அளிப்பதுபோலக் காணப்படுகின்றது. இந்த போதனை யின் இயல்பை விளக்கும் ஒரு கதை என் ஞாபகத் திற்கு வருகின்றது. கொசுவொன்று ஒருவன் தலை மேல் உட்கார்ந்தது; அதனைக் கொல்ல எண்ணி அவன் தோழனொருவன் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தான். அந்த அடி, கொசுவோடு அந்தத்தோழனையும் கொன்றுவிட் டது. மதங்கள் கூறும் உபாயமும் இதை ஒப்பதே.

உயிர் வாழ்க்கை, துன்பம் நிறைந்ததெனவும், உலகம் துன்பமயமெனவும் சிறிது உலகானுபவமுள்ளவனும் ஒப்புக்கொள்ளுவான்.

பின்னே, இத்துன்பநோய்க்கு மதங்கள் கூறும் அவிழ்தம்தான் என்னே? 'இந்த உலகம் ஒரு பொருட்படத்தக்கதன்று; உலகம் அநித்யம். இந்த உலகத்திற்கப்பால் ஒரு பொருளுளது; அதுவே நித்தியம்!' என்று எல்லாமதங்களும் கூறுகின்றன. 'எல்லாவற்றையும் துறந்துவிடு; இதுவே துக்கநிவர்த்திக்குரிய வழியாகும்' என்பதே மதங்களின் கருத்தாகும். இது, நமக்கு சம்மதத்தைத் தருவதில்லை. மிக்க மனக்கஷ்டத்தை விளேவிக்கின்றது. உபாயம், எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் அபாயமாகின்றது. இது எங்ஙனம் மருந்தாகும்? "துன்பநிவர்த்திக்கு வேறு வழியில்லேயா?" என்று மனிதன் ஆராய்கிருன். வேதாந்த நூல்கள் என்ன கூறுகின்றன வென்ருல் "மதங்கள் கூறுவதில் சிறு தவறுமில்லே. பின்னே, அம்மதங்கள் கூறுவதின் கருத்தைத் திருத்தமாக ஆராய்ந்துணராமையாலேயே தவறு நேருகின்றது. அநேகசமயங்களில் மதங்களின் கருத்து விபரீதமாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. ஏனெனில், அவைகள் தத்தம் கருத்தை யாவரும் எளிதில் உணரும்படி வெளிப்படையாகக் கூறுவதில்லே. அதனுலேயே மதங்களேப்பற்றி மக்கள் தவருன எண்ணங்களேக் கொள்ளலாயினர் என்பதாம். நமக்கு உண்மையில் வேண்டுவன புத்தி அன்பு ஆகிய இவ்விரண்டும் கலந்ததேயாம். அன்பு, மிகச் சிறந்ததென்பது உண்மையே. அதன்மூலமாகவே அருட்செல்வம் வந்தணு

கும்; செயற்கரிய செயல்களைச் செய்தற்குரிய ஆர்வ மும் வந்தடையும். அன்பு சிறிதுமில்லாத புத்தி நுட்பத்தை அடைய நான் சிறிதும் விரும்பேன். நுண்ணறிவு சிறிதுமில்லாமற்போனாலும் அன்பு மட் டில் சிறிதளவாவது என்னிடம் நிலைத்திருக்குமானால் அதுவே மிக்க சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். அன் புள்ள ஒருவன்தான் இன்பத்தோடு வாழவல்லனாவான். அவனே முன்னேற்றத்திற்குத் தகுதியுடையவ னாவான். அன்பு இல்லாமல் புத்தி கூர்மையை மாத் திரம் ஒருவன் உடையனாயின் அவன், வன்பார்க்கண் வற்றல் மரம் தளிர்ப்பதை ஒப்பான்.

மேலும், அன்புவயப்பட்ட ஒருவன், நுண்ணறிவு இல்லாதவனாயின், பல துன்பங்களை யனுபவிப்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். ஏனெனில், அவன் அடிக்கடி பல இன்னல்களுக் காளாகிறான். ஆகையினால் அன்பு, புத்தி ஆகிய இரண்டும் கலந்தது எதுவோ, அதுவே நமக்குவேண்டும். நான் இப்படிச் சொல்லும் போது, ஒருவன் தன்னிடமுள்ள புத்தியின் நிமித்தம் அன் பிற்கோ, அன்பின் நிமித்தம் புத்திக்கோ ஒரு எல்லை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூறுவதாகக் கொள்ளக் கூடாது. பின்னை ஒவ்வொருவரிடத்தும் அனுதாபம் (அன்பு எல்லை யற்றிருத்தல்) நிலைத்திருக்கட்டும் ; அத னோடு அளவிடற்கரிய நுண்ணறிவும் கூடியிருக்கட்டும் என்பதே என்னுடைய கருத்து.

இவ்வுலகத்தில் நாம் விரும்பும் பொருள்களுக்கு எல்லையுண்டா? இதற்கேற்றபடி உலகமும் எல்லைகடந்த தாக இல்லையா? எனவே, அளவில்லா அன்புக்கு இவ்

வுலகம் இடம்கொடாதோ? அவ்விதமே அளவில்லா விவேகத்திற்கும் இவ்வுலகம் இடம்தராதா? அவை யிரண்டும் அளவுகடந்து இவ்வுலகில் உலாவட்டும்; நிகழட்டும். இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாக எப்பொழுதும் நிலையாக வளர்ந்துகொண்டே போகட்டும்.

அன்பும், விவேகமும் எல்லையற் றிருக்கவேண்டு மென்பது எல்லாமதங்களுக்கும் தெரிந்த விஷயமே. இருந்தும், அவைகள் எல்லாம் உள்ள நெகிழ்ச்சி ஒன்றுலேயே மூழ்கடிக்கப் பட்டுவிடும் தவறை இழைத் தவைகளாகின்றன. "பிரபஞ்சத்தில் தீமை நிலவுகின்றது; ஆகையால் பிரபஞ்சத்தைத் துறந்துவிடு" என்பது உண்மையும் பெருமையும் வாய்ந்த உபதேசமே. இதுவே சிறந்தபோதனை என்பதில் ஐயமில்லை. உலகப்பற்றை விடவேண்டியதுதான். உண்மையைக் கடைப்பிடிக்கப் பொய்யை விடவேண்டும் என்பதைப்பற்றி அபிப்பிராயபேதம் இருக்கமுடியாது. அவ்வண்ணமே, நன்மையைவிழைவோன் தீமையை விடவேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் அபிப்பிராயபேதம் சிறிதும் இருக்கமுடியாது. அழிவிலாமையை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் மரணத்தை விட வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கமுடியாது.

வாழ்வு என்று நாம் கருதுகிற ஐம்புல வாழ்க்கையை விட்டுவிடவேண்டுமென்பது உட்கருத்தாயின், 'எஞ்சியிருப்பது யாது? இதைத் தவிர, வேறெதை நாம் வாழ்வென்று உணர்கிறோம்? இதை விட்டால் பின் நாம் விடாது வைத்திருப்பதற்கு என்ன இருக்

கிறது' என்னும் திகைப்பு உண்டாகின்றது. மேலே நாம் கூறப்போகும் வேதாந்த நூல்களின் உண்மைகளிலிருந்து இதற்குச் சமாதானம் வெளியாகும். வேதாந்தமொன்றே மேற்கூறிய வினாக்களுக்குத் தக்க விடை அளிக்கின்றது. இப்பிரசங்கத்தில், வேதாந்தம் எதைக் கற்பிக்க முன்வந்தது என்பதை மாத்திரம் இப்பொழுது எடுத்துக் காட்ட முடியும். அது "உலகை, பிரம்மமாகப் பாவித்து இறைஞ்சு" என்பதேயாம்.

உண்மையில், வேதாந்தம் இவ்வுலகை இழிவுபடுத்திக் கண்டிக்கவில்லை. வேதாந்தத்தில் துறவின் இலக்ஷியம் முதிர்ச்சிபெற்று மிக உயர்நிலையில் நிற்றல்போல் வேறெம் மதத்திலாயினும் சாஸ்திரங்களிலாகிலும் நிற்கக் காணலரிது. ஆயினும், தற்கொலைபோன்ற துறவை மேற்கொள்ளும் ஈரமற்ற போதனை யளிப்பது இதன் கருத்தன்று. பின்னை "குற்றமுள்ளதாகக் காணும் இவ்வுலகத்தை—அஃதாவது, இவ்வுலகத்தைப் பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் கருத்து எதுவோ, அதைப் பற்றிய நம்முடைய ஞானம் எதுவோ, அஃது எப்படி நமக்குத்தோற்றுகிறதோ, ஆகியவைகளை—விடுத்து அதனது உண்மை வடிவை உற்றுணர்ந்து, பிரம்மமாகப் பாவித்து இறைஞ்சு" என்று வேதாந்தம் போதிக்கிறது. உண்மையில் வேதாந்தம் கூறும் மார்க்கம் இதுவே. "பிரபஞ்சம் பிரம்மமயம் என்று பாவித்து அதனை இறைஞ்சு. இப்பிரபஞ்சத்தில் என்னென்ன இருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாவற்றையும் இறைவனாகவே கருதவேண்டும்" என்று பழமை வாய்ந்த உபநிஷத்துக்கள் ஒன்றின் துவக்கத்தில் வாசிக்கிறோம்.

அனைத்தையும் பிரம்மமாகப் பார்த்தல் என்பது, எல்லாம் நன்மைக்கே உளவாகின்றன என்று எண்ணிக் கொண்டுவிடும் போலிபாவனையைக் கொள்வதன்று ; உலகத்தில் துக்க மிருக்கக்கண்டும் அதனைக் காணாதது போல் இருந்துவிடுவது மன்று. பின்னை உண்மையாக எல்லாவற்றிலும் ஈசுவரனைக் காணுவதேயாம். இப்படித்தான் உலகத்தைத் துறக்கவேண்டும். இவ்விதம் துறந்தபிறகு மிருந்திருப்பது என்ன? ஈசுவரனே. இந்த உபதேசத்தின் கருத்து என்ன? உன் மனைவியை விட்டு ஓடிப்போ என்பது அன்று; நீ உன் மனைவியோடிருக்கலாம்; அவளிடத்திலும் ஈசுவரனைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்பதுதான் கருத்து. உனது குழந்தைகளைத் துறந்துவிடு—இதன் கருத்தென்ன? எல்லாத் தேசங்களிலும் மிருகசுபாவமுள்ள சில மாந்தர் செய்கிற மாதிரி குழந்தைகளை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடு என்பதா? அல்லவே அல்ல. அப்படித் துரத்திவிடுவது பேய்ச் செயலாகும்; மதமாகாது. பின்னை உன் குழந்தைகளிடத்து இறைவனைக்காண் என்பதுதான் இதன் கருத்து. இவ்விதமே எல்லாவற்றிலும் ஈசுவரனைக் காண்க; உயிரினிடத்தும், மரணத்தினிடத்தும், துக்கத்தினிடத்தும், இன்பத்தினிடத்தும் இறைவன் யாதொரு வேறுபாடுமின்றி உறைகின்றார். உலகெங்கும் இறைவன் நிறைந்துள்ளார். உன் கண்களைத் திறந்து அவரைப்பார். இதைத்தான் வேதாந்தம் போதிக்கின்றது. உன் யூகத்தினால் விளைந்த உலகத்தை விட்டொழி; ஏனெனில், உன் யூகம் முழு அனுபவத்தை ஆதாரமாக உடையதன்று; அற்ப யுக்தி

யினுல் உண்டாயது; உனது குற்றமுள்ள குணங்களால் விளைவிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட உலகத்தைத் துறந்துவிடு. இவ்வளவு காலமாக நாம் கருதிவந்த இந்த உலகம்—இவ்வளவு காலமாக நாம் இடைவிடாது பற்று வைத்திருந்த இந்த உலகம்—நம்மால் படைக்கப் பட்ட பொய் உலகமாகும். அதை விட்டு விடு. கண்ணைத்திறந்து பார். இத்தகைய உலகம் எக்கால மும் இருந்ததேயில்லை யென்பதை உணர். அது ஒரு கனவு; மாயை. உண்மையில், இருப்பவன் இறைவனே. குழந்தையில் இருப்பவர் அவரே; மனைவியினிடம் இருப்பவர் அவரே; கணவனிடத்து இருப்பவரும் அவரே. நன்மை தீமை இரண்டிலும் இருப்பவர் அவரே. பாவத்திலும் பாவியினிடமும் இருப்பவர் அவரே. உயிரினிடமும் மரணத்தினிடமும் இருப் பவர் அவரே.

இவ் வாக்கு நம்மைத் திடுக்கிடவே செய்கிறது! எனினும், இவ்விஷயத்தைப் பிரமாணத்தோடு மெய்ப் பிப்பதற்கும், போதிப்பதற்கும், பிரசாரம் செய்வதற் கும் வேதாந்தம் முன்வந்துளது. இந்த விஷயத்தைக் கொண்டே வேதாந்த சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கின்றது.

இவ்வண்ணம் உயிர்வாழ்க்கையில் செறிந்துள்ள அபாயங்களையும் தீமைகளையும் போக்கிக்கொள்ளவேண் டும். ஒன்றினிடமும் ஆசை வையாதே. நமக்குத் துக் கத்தை விளைவிப்பது எது? நம்மைப் பீடிக்கும் துன் பங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பது ஆசை யேயாம். நீ ஏதோ ஒன்றை அடைய ஆசை கொள் கிருய். அந்த ஆசை பூர்த்திபெறுதபோது துயரம்

விளைகின்றது. ஆசையேயில்லையாயின் துயரமும் இல்லை. இப்படி நான் சொல்லும்போதுகூட என் கருத்தை நீங்கள் மாறுபாடாகக் கொள்ளக் கூடிய ஆபத்துண்டு. ஆகையினால் உங்கள் ஆசையை ஒழித்து எல்லாத்துன்பங்களினின்றும் விடுபடுங்கள் என்று நான் சொல்லும் பொழுது, என் கருத்து என்னவென்பதை உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்ல நேரிடுகின்றது. சுவர்களுக்கு ஆசையே கிடையாது; அதனால் அவைகள் ஒருபொழுதும் துன்பப்படுவதுமில்லை. இது உண்மை தான்; ஆனால் அவைகள் கொஞ்சமும் முன்னேற்றமடைவதே யில்லை; எப்பொழுதும் சுவர்களாகவே இருக்கின்றன.

இந்த நாற்காலிக்கு ஒரு ஆசையும் கிடையாது; ஒரு பொழுதும் துன்பப்படுவதுமில்லை; ஆனால் நாற்காலி நாற்காலியாகவே எக்காலமும் இருக்கும். சுகத்தில் ஒரு சிறப்புண்டு; அவ்வண்ணமே துக்கத்திலும் ஒரு சிறப்புண்டு. துன்பத்தினால் பயன் உண்டு எனவும் நான் கூறத்துணிவேன். துன்பம் நமக்குப் புகட்டும் நீதி இன்னதென்பதை நாம் எல்லாரும் அறிவோம். நாம் நமது வாழ்நாளில் நூற்றுக்கணக்கான தீயகாரியங்களைச் செய்துள்ளோம். நாம் ஏன் அவைகளைச்செய்தோம் என்று துக்கிப்பதுண்டு. இருந்தாலும் அவைகள் நமக்கு நல்ல புத்திபுகட்டின என்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். என்னைப்பற்றி நான் சிந்தித்துப் பார்ப்பேனாயின் நன்மைகள் கொஞ்சமும் தீமைகள் பலவும் நான் செய்திருப்பதாக எனக்குப் புலப்படுகின்றன. இவ்விரண்டிற்கும் நான் சந்தோஷமே படுகிறேன்.

நான் சில சரியான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறேன் என்பதற்குச் சந்தோஷப்படுகிறேன்; பலசமயங்களில் தவறிழைத் திருப்பதற்கும் சந்தோஷப் படுகிறேன். ஏனெனில் இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் எனக்குப் படிப்பினையாக இருந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது உள்ள இந்த நான், இதுவரை யான் செய்த கன்மத் தொகுதியின் காரிய வடிவாகும். நான் எண்ணின ஒவ்வொரு எண்ணமும் நான் செய்த ஒவ்வொரு வினையும் தத்தம் பயனை என்னில் விளைவித்திருக்கின்றன. இப்பயன்களின் திரட்சியே நானடைந்து வந்த முன்னேற்ற மெனலாகும்.

ஆசை அடாதது என்பதை நாம் அனைவரும் அறிந்துளோம். ஆசைகளைவிட்டுவிடு என்பதன் கருத்தென்ன? ஆசையின்றி உலகவாழ்வு எங்ஙனம் நடைபெறும்? "ஆசையைவிட்டுவிடு" என்னும் போதனை, ஆசையுடன் மனிதனும் அடியோடே அழிந்துபோகும் தற்கொலையான புத்திமதியன்றோ? பின் இத்துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு வழி யாது? ஆசையை விட்டுவிடு என்னும் பொழுது, அதன் கருத்து "நீ பொருளொன்றும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது" என்பதன்று; உனக்கு அவசியமான பொருள்களை நீ வைத்திருத்தல் கூடாதென்பதுமன்று; பெருமித வாழ்வுக்குரிய பொருள்கள் என்று கருதுவனவற்றை வைத்திருத்தல் ஆகாதென்பதுமன்று. உனக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவும் அதற்கு மேலும் நீ வைத்துக்கொள். அதற்கு ஒரு தடையுமில்லை; ஆனால் அவைகளின் இயல்பை மட்டில் ஓர்ந்துணர். உண்மையை அறிந்துகொள்.

செல்வம் எவருக்குமே சொந்தமாகாது. 'நானே உரியவன்; அது எனக்கே உரியது' என்னும் எண்ணத்தைக் கொள்ளாதே. நீயும் நானும் வேறு யாராயினும் ஒரு துரும்புக்கும் ஒப்பாகோம். எல்லாம் இறைவன் உடைமையே. ஏனெனில் எல்லாப் பொருளிலும் இறைவனைக் காணும்படி முதல் சுலோகம் கூறியுள்ள தல்லவா? நீ அனுபவிக்கும் செல்வத்தில் ஈசுவரன் இருக்கிறார்; உன்மனத்தில் எழும் ஆசையில் அவர் குடிகொண்டிருக்கிறார். நீ உனது ஆசை முற்றுப் பெறுவதற்கு வாங்கும் பொருள்களில் அவர் வீற்றிருக்கின்றார். உனது அழகிய உடைகளில் அமர்ந்திருக்கின்றார். உனது சுந்தரமான ஆபரணங்களில் வியாபித்திருக்கிறார். இப்படித் தான் சிந்தைசெய்யவேண்டும். இந்தப் பாவனையுடன் நீ எல்லாப் பொருள்களையும் [பார்க்க ஆரம்பித்தாயானல், அவை எல்லாம்] உருமாறி வேறு விதமாக உன் கண்ணுக்குத்தோன்றும். உன் சம்பாஷணையில்,—உன் உருவத்தில்,—உனது நடமாட்டத்தில்,—பிறவற்றிலும் கடவுள் வீற்றிருப்பதை நீ உணர்வாயானல் துன்பமும் துக்கமும் செறிந்திருந்த இந்த உலகம் சொர்க்கமாக மாறிவிடும்.

"சுவர்க்க இராச்சியம் உன்னுள்ளிருக்கிறது" என்று கூறினர் ஏசுநாதர். இவ்வண்ணமே வேதாந்தமும் கூறுகின்றது. உயர்தர போதகாசிரியர் அனைவரும் இவ்வண்ணமே கூறியுள்ளார். "பார்க்கக் கண்ணுள்ளவன் பார்க்கட்டும்; கேட்கக் காதுள்ளவன் கேட்கட்டும்" என்று கூறியுள்ளார் ஒரு மகான். "நாம் இதுகாறும் தேடி வந்த உண்மைப் பொருள் நம்

முள்ளே இருக்கின்றது; இதுகாறும் நம்மிடமே அக லாது இருந்துவந்திருக்கின்றது'' என்று வேதாந்தம் மெய்ப்பிக்கின்றது. அது நமது இருதயத்தில் இடை விடாது எப்பொழுதுமே குடி கொண்டிருக்க, நமது அஞ்ஞானத்தால் அதனை இழந்துவிட்டோம் என்று எண்ணி, அழுது புலம்பி அதனைக் கண்டுபிடிக்க உல கத்தில் இங்கும் அங்கும் மிகமுயன்று வருந்தி அலைந்து திரிகிறோம். உண்மைப்பொருள் நமது இதயத்திலே தான் இருக்கின்றது. அங்கேதான் அதனை நாம் காண இயலும்.

'உலகத்தைத் துறந்துவிடு' என்பதைப் பழங் காலத்து அர்த்தத்தில் கொள்வோமானால், அது நம்மை அதோகதியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். சாதாரண மாய் வழங்கிவரும் பழைய அர்த்தத்தின்படி நோக்கி னால், நாம் ஒரு எண்ணமும் எண்ணக் கூடாது; ஒரு காரியமும் செய்தல் கூடாது. மண்ணாங்கட்டிபோல் அசைவற்றுச் சோம்பலாய் உட்கார்ந்து பொழுது போக்கவேண்டும். ஓரிடத்திலிருந்து பிரிதோரிடத்திற் குக் கர்மகதியால் தள்ளப்படும்போது மாத்திரம் அசைந்து சென்று, மற்றக் காலங்களில் எல்லாம் ஊழின் பயன்என்னும் கொள்கை வயப்பட்டு ஆண்மையிழந்து உயிர்வாழ்ந்து வரல்வேண்டும் என்று ஏற்படுகின்றது. ஆனால், உலகத்தை விட்டுவிடு என்னும் போதனைக்குச் 'செயலற்று இரு' என்பது பொருளாகாது. பின்னை நாம் கர்மம் செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்யும் பொழுது அதன் தன்மையைக் கண்டறிந்து செய்யவேண்டும்; பொய்யான ஆசை வயப்பட்டுத் திரியும் பாமரஜனங்

களுக்குக் கர்மத்தின் இயல்பு என்னதெரியும்? புலன் களாலும் இச்சையினாலும் இழுக்கப்படும் மனிதனுக்குக் கர்மத்தைப்பற்றி என்ன தெரியும்? ஆசைக் கயிற்றால் இழுக்கப்படாமல், சுயநலம் சிறிதுமின்றி வினையைச் செய்யவல்லவன் எவனோ, அவனே கர்ம இயல்பை அறிந்து கர்மம் செய்பவனாவான். சுயநல உட்கருத்து ஏதுமின்றிச் செய்பவனே கர்மத்தைத் தெரிந்து செய்பவனாவான். பயனெதையும் பெறவிரும்பாமல் கர்மம் செய்பவனே தெரிந்து செய்பவனாவான்.

ஒரு சித்திரப் படத்தைக்கண்டு ஆனந்தமடைபவன்யார்? படத்தைவிற்பவனா? அதனைப் பார்க்க வந்தவனா? படத்தைவிற்பவன் கணக்குப் பார்ப்பதிலும் இலாபம் எவ்வளவு கிடைக்கவேண்டும் என்று யோசித்தலிலும், இன்ன விலைக்கு விற்றால் படம் ஒன்றுக்கு என்ன இலாபம் கிடைக்கும் என்று கணித்தலிலுமே ஆழ்ந்த சிந்தையுள்ளவனாயிருப்பான். இவ்வித எண்ணங்களைத் தவிர, வேறு எண்ணங்களுக்கு அவன் புத்தி இடம் கொடாது. விலைகூறுவதையும், விலை கேட்கிறவர்கள் எவ்வளவுக்கு விலையை உயர்த்துகிறார்கள் என்பதையும் அவன் முழுகவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். இதுவே அவன் வேலையாயிருக்கும். வாங்கவாவது விற்கவாவது எண்ணமில்லாமல் அங்குப் போயிருக்கும் மனிதன் ஒருவனே அந்தப் படத்தைப் பார்த்து ஆனந்தித்துக்கொண்டிருப்பான். அவன்தான் அந்தப் படத்தைப்பார்த்து இன்புற்றிருப்பான். அதுபோல இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரு படம். இந்த ஆசைகள் ஒழிந்த பிறகே மனிதர்கள் அதனை அனுபவித்து இன்புற்றிருக்க

இயலும். அப்பொழுது வாங்குதல், விற்றல், சொத்து சம்பாதிக்க வேண்டும் என்னும் மூட எண்ணங்கள் ஆகிய இவைகள் ஒழிந்துபோம். வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவனும் ஒழிந்து போய்விடுவான்; வாங்குபவனும் ஒழிந்து போய்விடுவான்; விற்பவனும் ஒழிந்து போவான்; இவ்வுலகம் ஒரு அழகான சித்திரப் படம் போல் விளங்கி நிற்கும். "ஈசுவரன் ஓர் ஒப்பற்ற கவிவாணன்; அவன் புராண பாவலன்; அளவு கடந்த ஆனந்தநிலையில் அவனால் இயற்றப்பட்ட சிறுபாக்கள், செய்யுள்கள், தாள ஸ்வர நயங்கள் நிரம்பியுள்ள ஆனந்த ரூப காவியமாகும் இந்த உலகம்" என்று இவ்வளவு அழகாகக் கடவுள் பாவனையை வர்ணித்திருப்பது போல் வேறெங்கும் நான் வாசித்ததில்லை. எப்பொழுது ஆசைகளை விட்டொழிப்போமோ அப்பொழுதுதான் கடவுள் மயமான இப்பிரபஞ்சத்தைப் படித்துணர்ந்து ஆனந்தமடைய இயலும். அப்பொழுது எல்லாம் ஈசுவர மயமாகக்கண்டு இறைஞ்சி நிற்போம். நாம் இதுகாறும் இருள் நிறைந்ததாயும் அபரிசுத்தமாகவும் நினைத்து வந்த சந்துபொந்துக்களும் மூலைமுடுக்குகளும் ஈசுவர மயமாய் இருக்கக் காண்போம். அவைகள் தங்கள் உண்மை இயல்பை வெளிக்காட்டி நிற்கும்பொழுது, நம்மை நாமே பார்த்து நகைத்து, "இத்தனை நாட்களாக நாம் அழுது புலம்பியதெல்லாம் குழந்தை விளையாட்டே; நாம் பக்கத்திலிருந்து சாக்ஷிமாத்திரமாய்த் தான் இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்" என்று எண்ணுவோம்.

ஆகையால், 'உன் வேலையைச் செய்' என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. அப்படிக் கூறும்பொழுது வேலைசெய்கிற வகையை நமக்கு முதலில் போதிக்கிறது. அஃதாவது "உலக நிலையாமையை உணர்ந்து அதனது வெளித் தோற்றத்தில் பற்றுவையாது உன் வேலையைச் செய்" என்று வேதாந்தம் புத்தி புகட்டுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதின் கருத்தென்ன? ஈஸ்வரனை எங்கும் காண்டலேயாம். இவ்விதம் கண்டு உன் வேலையைச் செய்வாயாக.

வேண்டுமென்றால் நூறு வருடம் உயிருடனிருக்க இச்சைகொள்; உனக்கு விருப்பமிருக்குமாயின் உலக ஆசைகள் அனைத்தையும் வைத்துக்கொள்; ஆனால் அவைகளனைத்தையும் ஈசுவர மயமாகக் கருது; அவைகளனைத்தையும் சுவர்க்கமாக மாற்றிக்கொள்—பிறர்க்கு உதவி புரியவும், எப்பொழுதும் பயன் கருதாக் கர்மத்தில் ஆழ்ந்து ஆனந்தம் எய்துவதற்கும் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்க நீ ஆசை கொள். இவ்வண்ணம் கர்மம் செய்து வருவாயாயின் கர்ம சக்கரத்தினின்றும் நீங்கும்வழி உனக்குப் புலப்படும். வேறு உபாயம் இல்லை. உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு மனிதன் அறிவின்மையால் உலகபோகங்களிற் கண்மூடி மூழ்கிவிடுவானானால் அவன் வழி தவறிக் கிடப்பவனாவானே யன்றி, தான் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லான்; மோக்ஷமெய்தான். அதுபோலவே, ஒருவன் இந்த உலகத்தை நிந்தித்து, அதை விட்டு அகன்று, காட்டினுட் சென்று தன் உடலை வாட்டி உணவு முதலியவைகளை உண்ணாமல் பட்டினியினால்

மெல்ல மெல்லத் தன் உயிரைப் போக்கிக்கொண்டே எல்லா உணர்ச்சிகளையும் நசிக்கச்செய்து தன் இதயத்தை ஈரமற்ற ஒரு பாலைவனம்போலாக்கிக் கொள்வானாயின், அவனும் வழிதப்பினவனேயாவான். எல்லை கடந்த இவ்விருவகையினரும் பெரும் பிழை செய்பவரேயாவர்; வழி தப்பியவராவர். இவ்விருவரும் மோக்ஷமாகிய இலக்கை இழந்துவிட்டவராவர்.

"ஆகையால் இறைவனை எல்லாப் பொருளிலும் அமைத்து, அவர் எல்லாவற்றிலும் இருப்பதாக அறிந்து வேலை செய்" என்று வேதாந்தம் போதிக்கின்றது. ஜீவனை தெய்விகமானதாகக் கருதி, இறைவனாகவே பாவித்து, இடைவிடாது வேலை செய்; நாம் செய்ய வேண்டியது இவ்வளவு தான் என்றும் நாம் விரும்பிப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது இந்த பாவனையே என்றும் அறிந்து ஓயாது வேலை செய். எல்லாவற்றிலும் கடவுளிருக்கிறார். அவரை வேறெங்கே போய்த் தேடுவது? அவர் ஒவ்வொரு எண்ணத்திலும் ஒவ்வொரு கருமத்திலும் ஒவ்வொரு உணர்ச்சியிலும் முன்னமே வியாபித்திருக்கிறார். இவ்விதம் உணர்ந்து வினையாற்ற வேண்டும். இதுவே தக்க வழி. இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இவ்விதம் செய்யப்பட்ட கர்ம பலன்கள் நம்மைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டா. நாம் படும் துன்பங்களுக்கும் தீமைகளுக்கும் காரணம், நம்முடைய ஆசைகள் அவிவேகத்தால் ஏற்பட்டிருப்பதே என்பதை நாம் முன்னமே தெரிந்து கொண்டோம். இவ்வாசைகள், ஈசுவர பாவனையால் தெய்விகமாக ஆக்கப்பெறின், பரிசுத்த மாக்கப்பெறின், அவை

கள் தீமை பயப்பதில்லை; துக்கம் விளைவிப்பதில்லை. இந்த இரகசியத்தை யறியாதவர், அதனையறியுமட்டும் கொடுமை நிறைந்த துன்ப உலகில் வசித்து வரத்தான் வேண்டும். அளவு கடந்த ஆனந்தமென்னும் சுராங்கம், தங்களிடத்தும் தங்களைச் சுற்றிய எல்லாவிடத்தும் இருந்து வருகின்றதென்பதை அநேகர் அறியார். அதனை அவர்கள் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. 'கொடுமை நிறைந்த உலகென்பது எது? அஃது அஞ்ஞானமே' என்று வேதாந்தம் கூறுகின்றது.

பேராற்றின் கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தும் நாம் தாகத்தால் உயிர் விடுகிறோம். உணவுப் பொருள்கள் குவியல் குவியலாக நம் பக்கத்திலிருந்தும் பசிப்பிணியால் மரணமடைகிறோம். நம் கண்ணெதிரில் ஆனந்தமயமான உலகமிருந்தும் அதனைக் காணாதிருக்கின்றோம். ஆனந்தமய உலகத்திலேயே நாம் தங்கியிருந்தும், அதை வேறொன்றாகக் காண்கின்றோம். உலகத்தை ஆனந்தமயம் என்று காட்டவே, மதங்கள் எல்லாம் முன்வந்துள்ளன. இந்த ஆனந்தமய உலகத்தை யடையவேண்டு மென்னும் அவா, எல்லாருள்ளத்து முள்ளது. எல்லாத் தேசத்தினரும் இதனைக் கண்டு பிடிக்க முயன்று வருகின்றனர். இஃது ஒன்றே, எல்லா மதங்களினுடையவும் குறியாக இருந்து வருகின்றது. இதை, வெவ்வேறு மதங்கள் வெவ்வேறு சொற்களால் விவரித்துள்ளன. மதங்களிற் காணப்படும் மாறுபாடெல்லாம், சொல்லின் வேறுபாட்டைப் பொறுத்தவையே யொழிய உண்மையில் மாறுபட்ட கருத்துடையனவல்ல. ஒரு மதம் ஒருவகையில் விளக்

கிக் கூறும் அதே கருத்தைப் பிற மதம் வேறு விதமாக எடுத்துக் கூறும். வேறு பாடெல்லாம் பாஷையிலேயே தவிர கருத்தில் இல்லை.

இது சம்பந்தமாக வேறு பல ஐயங்கள் உதிக்கின்றன; பேசுவது மிக எளிது. "எல்லாவற்றிலும் எவ்விடத்திலும் இறைவனைக் கண்டால் அப்பொழுது உலகத்தைச் சந்தோஷமாய் அனுபவிக்கலாம்" என்று சொல்லுவதை நான் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே கேட்டுள்ளேன். ஆனால் உலகத்தோடு சேர்ந்து கொஞ்சம் உறவுகொள்ளத் தொடங்கியவுடனே, என்மேல் வந்து விழுகின்றன,—குத்தும் உதையும்; உடனே நான் எண்ணியிருந்த எண்ணமெல்லாம் பறந்தோடி விடுகின்றன. எல்லாரிடமும் இறைவன் இருக்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டே, வீதியில் நடந்துகொண்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது பலசாலி ஒருவன் அவ்வழியாகவந்து என்னை ஒரு இடி இடித்துத் தள்ள, நான் பாதையில் குப்புறவிழுகிறேன். பின் மிக விரைவில் அவனைக் குத்தக் கையை மடக்கிக்கொண்டு எழுந்திருக்கிறேன். ஏன்? எனக்குக் கோபமூண்டது; உதிரம் மண்டைக்கேறிற்று; அறிவை இழந்துவிட்டேன். அப்பொழுதே பித்துப் பிடித்தவனானேன்; எல்லாவற்றையும் மறந்தேன். ஈசுவரனைக் காண வேண்டிய விடத்தில் தீமையையே காண்கின்றேன். "எல்லாவற்றிலும் இறைவனைப் பார்" என்று பிறந்தது முதல் நமக்குப் போதிக்கப்பட்டுவருகிறது. 'எல்லாப் பொருள்களிலும், எவ்விடத்திலும் ஈசுவரனைப் பார்' என்ற இதனையே ஒவ்வொரு மதமும் போதிக்கின்

றது. இதனையே கிறிஸ்து புதிய சங்கிதையில் எவ்விதம் கூறியிருக்கிறார் என்பது உங்கள் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையா? நம்மனைவருக்கும் இளமைமுதல் இது உபதேசிக்கப்பட்டே வருகிறது. இருந்தும், நாம் இதன்படி நடக்க முயலும்பொழுது பெருங் கஷ்டங்கள் எதிரே நிற்கின்றன. ஈஸாப் கதைக்கொத்து (AEsop's Fables) என்னும் புத்தகத்தில் 'மான் கதை'யொன்று வருகிறது; அதை நீங்கள் வாசித்திருப்பீர்கள். ஏரிக் கரையில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு மான், தண்ணீரில் தன்னிழலைப்பார்த்துத் தனது குட்டியினிடம் இவ்வண்ணம் கூறுகின்றது:—'நான் எவ்வளவு பராக்கிரமமுடையவனா யிருக்கிறேன் பார்; அழகான என் தலையைப் பார்; என் கால்களைப்பார்; அவைகள் எப்படிப் பருத்துத் திரண்டிருக்கின்றன. என்னால் மிக வேகமாய் ஓடக்கூடும்!' மான் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தூரத்தில் திடீரென்று நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. கேட்டவுடனே, கலைமான் ஓட்டம் பிடித்தது. வெகு தூரம் ஓடிக் களைத்துப் பின், இரைக்க இரைக்கத் தன்னிருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது குட்டி, தன் தாயைப்பார்த்து, "'நான் எவ்வளவு பலசாலி பார்!' என்று என்னிடம் இப்பொழுதுதான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாய்; நாய் குரைத்த சத்தம் கேட்டதும் பெரிய ஓட்டம் பிடித்தாயே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!" என்று கூறிற்று. அதுகேட்ட மான், 'ஆம்; குழந்தாய்! நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் என்காதில் பட்டால் என் தைரியமெல்லாம் எங்கேயோ போய்விடுகிறது' என்று கூறிற்று.

இதைப் போன்றவர்களே நாமெல்லோரும். மனித சமூகத்தை மிகவும் உயர்வுள்ளதாக எண்ணுகிறோம். அதிக பலசாலிகளென்றும், தைரிய சாலிகளென்றும் நம்மைப்பற்றி நாமே பெருமை பாராட்டிக்கொள்கிறோம். மிக அரிய பெரிய தீர்மானங்களைச் செய்கிறோம். ஆனால், துன்பங்கள் என்னும் நாய்கள் குரைக்கும்பொழுது இவையெல்லாவற்றையும் மறந்து, கதையிற் கூறிய மான்போல் செய்யத் தலைப்படுகிறோம். இங்ஙனமாயின், மேற்கண்ட போதனைகளால் யாது பயன்? மேலான பயன் உண்டு; அஃது என்னெனின், உறுதியுடன் இடைவிடாமல் இங்ஙனம் முயற்சி செய்துவந்தால் கடைசியில் வெற்றி பெறுவோம் என்பதே. இதில் ஐயமில்லை. எந்தக் காரியமும் ஒரே நாளில் சித்திபெறமாட்டாது.

"ஆத்மாவைப்பற்றி முதலில் சிரவணம் செய்ய வேண்டும்; பிறகு மனனம் செய்யவேண்டும்; அதன்பின்னர், தியானம் செய்யவேண்டும்." நீலநிறமான வானத்தை எல்லோரும் பார்க்கலாம். தரையில் ஊர்ந்து செல்லும் புழுவும் பார்க்கிறது. ஆனால் அவ்வானம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறது! அதைப் போன்றதே நமது லக்ஷியார்த்தமும். நமது குறி வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். எனினும் அதே சமயத்தில் எப்படியாகிலும் நாம் அதைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் நாம் அறிவோம். எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த லக்ஷியத்தை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியதே. துரதிருஷ்டவசமாக மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இவ்வாழ்க்கையில்

யாதொரு லக்ஷியமுமின்றி, அந்தகாரத்தில் அழுந்தி, அறிவிலிகளாய்த் தங்கள் வாழ்நாளைக் கழித்து வருகின்றனர். இலக்ஷியம் ஒன்று வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் ஒருவன், ஆயிரம் பிழைகள் செய்வானாயினும், .இலக்ஷியம் ஒன்றுமில்லாதவன் ஐம்பதினாயிரம் பிழைகள் செய்வான் என்பது திண்ணம். ஆதலின் ஒரு இலக்ஷியத்தைக் கொண்டிருப்பதே உத்தமம். இந்த இலக்ஷியார்த்தம் நமது இதயத்திற் புகுந்து மூளையில் (புத்தியில்) தங்கி, நாடி நரம்புகளில் நுழைந்து, இரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியிலும் ஊறி, உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் ஊடுருவிக் கலந்து நிற்கும் வரையில், அதைப்பற்றி நம்மாலான வரைக்கும் சிரவணம் செய்து வரவேண்டும். சிந்தித்துத் தெளிதல் வேண்டும். "உள்ள நிறைவால் வாய் பேசும்" என்று முதுமொழி யொன்று வழங்குகின்றது. அங்ஙனமே உள்ள நிறைவால் கையும் வேலைசெய்யும்.

உள்ளிருந்து நம்மை ஏவும் சக்தி, நமது எண்ணமேயாம்; ஆதலின் உயர்ந்த எண்ணங்களினால் மனத்தை நிறையச் செய்யுங்கள்; நாடோறும் உயர்தரக் கருத்துக்களைக் காதாற் கேளுங்கள்; நீண்ட நாள் அவைகளைச் சிந்தியுங்கள். இவ்வெண்ணங்கள் கைகூடாமற் போகலாம்; அதைப்பற்றிக் கவனியாதேயுங்கள். தோல்வி உண்டாவது இயல்பே. தோல்விகளே உயிர் வாழ்வுக்கு அழகைத் தருவனவாகும். இவையில்லாத உயிர் வாழ்க்கை என்ன பயனைச் செய்யும்! இந்தப் போராட்டங்கள் இல்லையாயின், உயிர் வாழ்க்கை மதிப்பற்றுப்போம். அதனை ஒருவரும் விரும்பார். இவைக

ளில்லாவிட்டால், வாழ்க்கையிலுள்ளதாகும் ருசியாவும் எங்கிருக்கும்? ஆகையால் துன்பங்களைக் கவனியாதே; தவறுதல்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. ஒரு பசு பொய்பேசினதை நான் கேட்டதேயில்லை. ஆனால் அது பசுதானே; மனிதனாவதுண்டோ? மனிதனைப் போல் அபிவிருத்தி அடைவதுண்டோ? ஒருபொழுதும் இல்லையே. ஆதலால், தோல்வியைப் பற்றி யாவது ஒழுக்கந் தவறுதல்களைப்பற்றியாவது கவனியாதே. உன் இலக்ஷியத்தையடைய ஆயிரந்தடவை முயற்சி செய். அவ்வாயிரந் தடவையும் தவறினாலும் இன்னுமொருமுறை முயற்சி செய். கடைசிவரையில் முயற்சியை மாத்திரம் விடாதே. ஈசுவரனை எல்லாப்பொருளிலும் காணவேண்டுமென்பதே மனிதனுடைய இலக்ஷியமாக இருத்தல்வேண்டும். எல்லாப் பொருளிலும் ஈசுவரனைக்காணுதல் உன்னால் இயலாவிட்டால், உனக்கு மிக்க விருப்பமான ஏதாவது ஒருபொருளில், அவரைக்காண முயற்சி செய். பிறகு மற்றுமோர் பொருளில் காணமுயல். இவ்வண்ணம் செய்துகொண்டேவா. ஜீவனது எதிர்கால வாழ்வுக்கு அளவற்றகாலம் இருக்கிறது. ஆதலால், பொறுமையுடன் இடைவிடாது முயன்று வந்தால் கடைசியில் உனது நோக்கம் கைகூடுவது திண்ணம்.

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन् पूर्वमर्षत ।
तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥

तदेजति तन्नैजति तद्दूरे तद्वन्तिके ।
तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवानुपश्यति ।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥

यस्मिन् सर्वाणि भुतान्यात्मैवाभूद्विजानतः ।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥

"மனோவேகத்தைவிட அதிகவிரைவில் அசைய வல்லவரும், மனது எவ்வளவு வேகத்தை எய்தும் ஆற்ற லுடையதோ அதனினும் அதிக வேகத்தை எய்துபவ ரும், தேவர்களுக்கும் எட்டாதவரும், எண்ணத்தைக் கடந்திருப்பவரும் எவரோ, அவர் அசைய, ஏனைய யாவும் அசைகின்றன. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் உறை விடமா யிருக்கிறார். அசைகின்றவராயும் அசைவற்றவ ராயு மிருக்கின்றார். அண்மையிலும் சேய்மையிலும் இருக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கிறார். எல் லாவற்றிலும் உள்ளும் புறம்புமாய் உறைந்து, ஊடுருவி யும் இருக்கிறார். யாவனொருவன் ஆத்மாவை அனைத்தி லும், அனைத்தையும் ஆத்மாவிலும் தரிசிக்கின்றானோ அவன் எதனிடத்தும் பகைமை கொள்ளான். எல்லாப் பூதங்களையும் இந்த ஆத்மாவில் காணும் பொழுதே மனிதன் இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டவனாவான். அதன் பின்னர் அவனைப் பிரமை அணுகாது. இந்த ஏகவஸ்துவைப் பிரபஞ்சத்தினிடத்துக் காண வல்ல வனுக்குத் துக்கமென்பது எங்கிருக்கும்."

வேதாந்தம் கூறும் மற்றோர் உயர்ந்த விஷயம் இந்த ஏகத்வமேயாம். எல்லா உயிரும் ஒன்றே; பொருள்கள் யாவும் ஒன்றே. 'அஞ்ஞானமே நமது துக்கமனைத்திற்கும் காரணம்' என்பதை இவ்விஷ

யம் எப்படிப் புலப்படுத்துகின்றது என்பதை மேலே காண்போம். ஒருமனிதனுக்கும் மற்ெருருவனுக்கும் வேறுபாடு கற்பித்தலும், ஒரு தேசத்தாரை மற்ெருரு தேசத்தாரினின்றும் வேறு பிரித்துக்காணலும், பூமிக்கும் சந்திரனுக்கும், சந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் வேறுபாடு கற்பித்தலும் ஆதிய பலவாகக் காணும் இப்பாவனையே அஞ்ஞானமாகும். ஒரு அணுவை மற்ஞேர் அணுவிலிருந்தும் வேறு பிரித்தறிதலினுலே, பேதமாகக் காண்பதாலே தான், துக்க மனைத்தும் விளைகின்றன. இந்தப் பேதம் உண்மையில் இல்லவே இல்லை. அது உண்மையன்று என்று கூறுகின்றது வேதாந்தம்.

இப்பேதம், உள்ளதுபோல் காணப்படுகின்றது; உள்ளே நுழைந்துபார்க்கில் அனைத்திலும் ஏகத்வம் இருந்துவருவது புலப்படும். மேற்பரப்பிலேயே அமர்ந்துள்ள நோக்கைப் பெயர்த்துச் சற்றே ஆழ்ந்து செல்லும்படி திருப்பினுல், மனிதர்மாட்டும், பல வகுப்பினரிடமும், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோரிடமும், வறியவர் எளியவரிடமும், மக்கள் தேவரிடமும், மனிதர்கள் விலங்குகளிடமும் ஏகத்வம் ஒளிவீசி நிற்பதைக் கண்ணுறலாம். இன்னும் ஆழ்ந்து நோக்கின், ஒரு பொருளே பலபொருள்களாகத் தோன்றுகிற தென்பது புலப்படும். இந்த ஏகத்வ தரிசனம் பெறும் ஒருவனை, அஞ்ஞானம் மேன்மேலும் வந்து அணுகாது. அப்பொழுது அவனை வஞ்சிக்க வல்லது யாது? எல்லாவற்றின் மர்மத்தை, உண்மை வடிவத்தை, அறிந்தவனுய் விடுகிருன். அதன் பிறகு

அவனுக்குத் துக்கம் என்பது எவ்வண்ணம் இருக்க இயலும்? அவன் எதனை அடைய ஆசைப்படுவான்? ஆராய்ச்சியின் மூலமாக, எல்லாப் பொருள்களின் உண்மைரூபமா யிருப்பதும், அவைகளுக்கு ஆதாரமா யிருப்பதும், அவைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் ஊடுருவி யிருப்பதும் கடவுளே என்று ஐயந்திரிபற உணர்ந்து கொண்டவனாய் விடுகிறான். அதுவே சச்சிதானந்த பிரம்மம். அதனிடத்துப் பிணியில்லை, மரணமில்லை; துக்கமில்லை, துன்பமில்லை; மனக்குறையுமில்லை. யாவும் அகண்டமாய் ஆநந்தபூர்த்தியாய் விளங்குவதாகும். அப்படியிருக்க, அவன் யாருக்காகத் துக்கிப்பது? உண்மையில் மாணமென்பதில்லை; துன்பமென்பதும் இல்லை. யார் யாருக்காக வருந்துவது? யாருக்காகத் துன்பப்படுவது? கடவுள் பரிசுத்தர். நாமரூப மற்றவர்; நிராகாரர்; குற்றமற்றவர்; ஞாதா; பெருங்கவிவாணர், சுயம்பு; எல்லாருக்கும் அவரவர் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு அளிக்க வல்லவர். இவ்வியல்பினையுடைய பரம்பொருளே எல்லாப் பொருள்களிலும் செறிந்திருக்கின்றார். இந்த அவிவேகத்தை, அஞ்ஞான காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தை நித்தியமாக எண்ணி அதனை யார் வழிபட்டு வருகின்றனரோ, அன்னோர் அந்தகாரத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் மாந்தரேயாவார். இவ்வஞ்ஞான உலகிலேயே, தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் கழித்து, அதைவிடச் சிறந்தது அல்லது உயர்ந்ததான வேறு யாதொன்றையும் காணாதார் இன்னும் பெரியதோர் அந்தகாரத்தில் உழலும் மானிடராவார். எவனொருவன் பிரகிருதியின்

உதவியைக்கொண்டே அதற்கு அப்பாலுள்ள பரம் பொருளை அடைகின்றானே அவனே மரணத்தைக் கடந்து நிரதிசயானந்தானுபவ முறுகின்றான்.

हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।
तत्वम्पूषन्नपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥

पूषन्नेकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य व्यूह रश्मीन् समूह ।
तेजो यन्ते रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि योऽसावसौ पुरुषः सोऽहमस्मि॥

"ஓ சூரியனே! உனது சொர்ணமயமான பிம்பத்தால் பரம்பொருளை மறைத்துள்ளாய்; உன்னுள்ளிருக்கும் அப்பரம்பொருளை நான் தரிசிக்கும் வண்ணம் மறைப்பை நீக்கி யருள்வாயாக. உன்னிடமிருக்கும் (ஜோதிவடிவான) உண்மையை அறிந்துகொண்டேன்; உன்னுடைய கிரணங்களி னுடையவும் உன் பிரதாபத்தினுடையவும் உட்கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். உன்னுள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பது யாதோ, அதனை நான் கண்டுகொண்டேன். உன்னுள்ளிருக்கும் பரம்பொருளைக் காண்கின்றேன். உன்னுள் இருப்பது எதுவோ, அதுவே என்னுள் இருக்கிறது. அதுவேநான்."

—❦—

குருதேவர் வாக்கியம்.

இச் சிறு புத்தகத்தில் அடங்கிய உபதேச மணிகள், பகவானது சன்னியாசி சீடர்களுள் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரான பிரம்மானந்த சுவாமிகள், தம் குருநாதனிடமிருந்து நேரே கேட்டவைகளாகும்.
சாதாரண பைண்டு 0-5-0. காலிகோ பைண்டு 0-8-0.

ஸ்ரீமத் சுவாமி விவேகாநந்தர் அருளிய நூல்கள்

சிகாகோ பிரசங்கம்

இது சுவாமிகள் அமெரிக்காவில் புரிந்த முதற் பிரசங்கமாகும். நம் மதத்தின் உயர்வையும், நமது நாகரிகத்தையும் அமெரிக்கர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி நம் நாட்டைப்பற்றி அமெரிக்கர்களுக்கிருந்த தப்பெண்ணங்களை மாற்றிய பிரசங்கம் இதுவே.

விலை அணு 5. சந்தாதாரருக்கு 0-4-0.

கர்ம யோகம்

கர்ம யோக மார்க்கத்தின் விசேஷங்களையும் அதனை அநுஷ்டிக்கும் முறையையும் வெகு நன்றாய் விளக்கியிருப்பதுடன் தற்காலத்தில் இம் மார்க்கமானது நம்மவர்க்கு மிகவும் ஏற்றதென்பதையும் சுவாமிகள் மிகத் தெளிவாய் காட்டியுள்ளார்.

விலை அணு 12. சந்தாதாரருக்கு அணு 10.

பக்தி யோகம்

பக்தியின் சிறப்பையும், பக்தன் நிலைமையையும் அவன் பக்தி செய்யும் வகையையும் இந்நூல் தெளிவாய் விளக்கிக் கூறுகின்றது. அரும்பெரும் உண்மைகள் நிறைந்தது.

விலை அணு 10. சந்தாதாரருக்கு அணு 8.

நமது தாய்நாடு

நமது பாரததேசத்தின் மேன்மையையும் உண்மை நிலைமையையும் அறியவேண்டுமானால் இந்நூலை ஒவ்வொருவரும் வாசித்தல் வேண்டும். பாரதப் புதல்வர்களாகிய நமது பெருமையை எடுத்துக்கூறிய சுவாமிகள், நமது குறைகளையும் எடுத்துக் கூறி முன்னேற்ற வழிகளையும் காட்டியுள்ளார்.

விலை அணா 8. சந்தாதாரர்க்கு அணா 6.

கடிதங்கள்

சுவாமிகள் தமது சிஷ்யகோடிகளுக்கும் சகாக்களுக்கும் எழுதிய பலகடிதங்கள்கொண்டது இந்நூல். சுவாமிகள் இக் கடிதங்களில் சிஷ்யர்களுக்கு ஏற்படும் ஐயங்களை விளக்கியும் அவர்கள் சேவை செய்வதற்குக் கைப்பற்ற வேண்டிய முறைகளைத் தெரிவித்தும் நம்நாட்டின் தற்கால நிலைமையை ஆராய்ந்து அதனுடைய குற்றங்களைக் கண்டும் அவைகளை நீக்கு முறைகளையும் கூறியுள்ளார்.

விலை அணா 8. சந்தாதாரர்க்கு அணா 6.

பவாஹாரி பாபா அல்லது காற்றையே உணவாய்க் கொண்ட பெரியார்	....	0	3	0
எனது போர் முறை	....	0	3	0
விதிவசம் அல்லது ஊழ் வினை	....	0	0	6

ஆத்ம சாதன நூல்கள்

				சந்தாதாரர்க்கு		
பக்தி மார்க்கம்	0	5	0	0	4	0
முத்தி நெறி	0	2	0			
சுவாமி விவேகாநந்தர் தற்கால இந்தியாவிற்குக் கொண்டுவந்த செய்தி	0	4	0	0	3	6
நடராஜ வடிவம்	0	2	0			
தனக்குத் தானே உதவியும் ஆத்மார்ப்பணமும்	0	1	6	0	1	0
வேதாந்தத்தின் கோட்பாடுகளும் கருத்துக்களும்	0	3	0	0	2	0
ஜகஜீவபர விளக்க வினாவிடை	0	12	0	0	10	0

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகாநந்தர் இவர்களின் அரிய உபதேசங்களையும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான பலகட்டுரைகளையும் கொண்டு வெளி வரும் ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

வருஷ சந்தா

உள்நாடு ரூ. 3.   வெளிநாடு ரூ. 4.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், ஸ்ரீசாரதாமணி தேவியார், சுவாமி விவேகாநந்தர் இவர்களது புகைப்படங்களும் அச்சுப்படங்களும் வெவ்வேறு அளவில்கிடைக்கும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,

மைலாப்பூர்,

சென்னை.

Kesari Printing Works, Madras.